

מחוז תל-אביב החליטה לעצור

באשמת שימוש וסחר בסמים

אולם חווה נעצרה על-ידי דדון למחרת. שלושה מעצרים אלה היו תמריץ מעורר לדדון, להמשיך ולהוכיח הצ'טינות בתפקידו. הוא החליט לשתק את חיי הבידור והתיאטרון בארץ. הוא ערך פשיטות והיפושם על בתייהם של מונה זילברשטיין, שלום חנוך, אורי זוהר, משה אישיכסית ואריק אינשטיין. עם חשודים כאלה היה דדון זוכה ללא-ספק בכותרות ראשיות. כבתים שבהם נערכו ההיפושם לא נמצא חשש, או כל סס אחר.

מילחמת-חורמה

על הבהמה

אורי זוהר, אריק אינשטיין ומשה אישיכסית נלקחו אחרי-כבוד למישרת תל-אביב, לחקירה. רק בביתו של אריק נמצאה ראייה מסוימת: בקבוק, ובו פירורי חומר החשוד כסם. אריק טען כי הבקבוק ישן ואינו שייך לו, אבל הבקבוק היה של

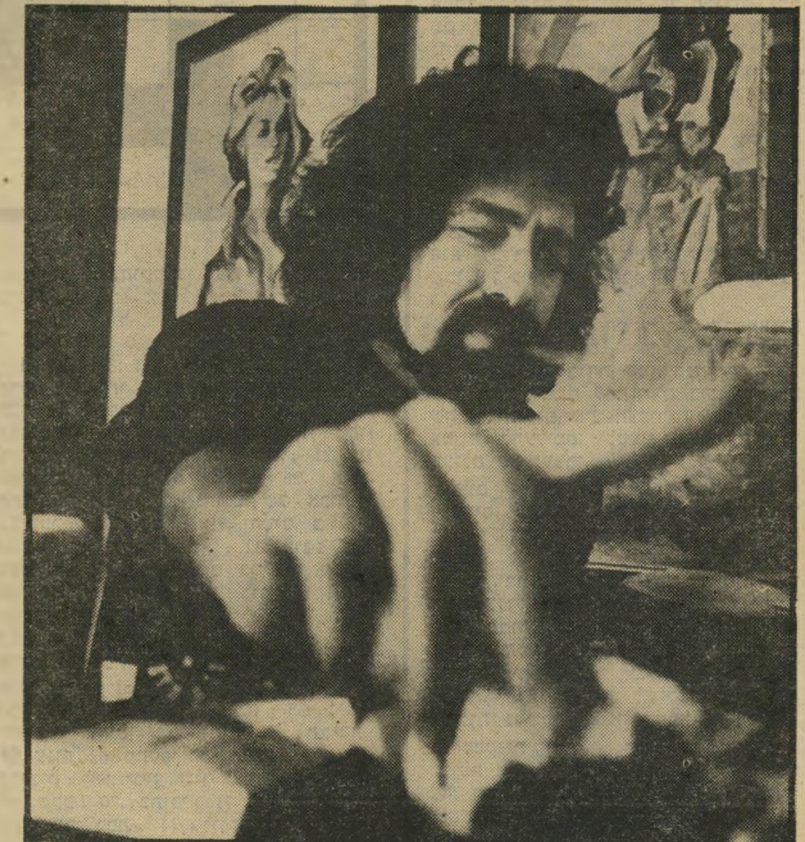
דדון

רס"ר אלי דדון, מי שהכריז מלחמה על הבהמה של תל-אביב, עושה זאת בפראות ותוך ביוזי בית המיפוט, במגמה לזכות בדרגת-קצונה.

המשקה קינלי, שרק באחרונה יצא לשוק. אחרי הביוזי מדי דדון, שוחררו זוהר ואישיכסית לבתייהם. נגד אריק הוציא דדון פקודת חבישה, ותחכוך להביאו כעבור 48 שעות לבית-המיפוט כדי לבקש את הארכת מעצרו. הפעולה הראשונה שעשה דדון לאחר הוצאת פקודת החבישה היתה להודיע עליך לדובר המחוז אבינועם כהני, כדי שזה ידליף לעיתונים על העצור המפורסם. אך אחד ממפקדיו של דדון, סגן-ניצב שגיב, הבין בחושיו הבריאים כי ההמולה חסרת כל פרופורציה, הורה לבטל את פקודת-החבישה ולשחרר את אריק. כעבור ימים אחדים הסתער דדון על הבהמה של תל-אביב פעם נוספת. שוטרים התדפקו על דלת דירתו של הצייר שאיל נמרי. הם מצאו שם שלל רב: נוסף לנמרי נמצאו במקום עוד שלושה אנשים: יצחק («איציק»), לוי, שהיה פנים מוכרות לדדון, ושתי צעירות נאות: רותי עטייה-דור בת ה-32 ובתיה חן, היילת בת 19, שהיא חברתו של נמרי, וכן נמצאה כמות זעירה של חשיש.

אחרי חקירה ראשונה התחוויר לדדון כי נפלו בידיו עצירים כבדים, לפחות מבחינת הדימוי הציבורי שלהם. איציק לוי היה מוכר לו היטב. בחוגי המיפוט מוכר איציק כעוסק בסמים מזה זמן רב, אסכי מעולם לא הורשע. לוי בן ה-37 נתפס לפני חודשים אחדים, כחשוד באחזקה אופיום. בימים הקרובים עומד להיות מוגש נגדו כתבי-אישום. למיפוט גם ידוע כי לוי נתפס לפני שנים אחדות בלונדון, בחשד של סחר בסמים, ואחרי כמה ימי מעצר שוחרר בערבות ידידה אנגלית שלו. איציק לוי הוא דמות ציורית. למרות ש הוא בנו של ספר מרחוב אלנבי, הוא מגדל שער-שיבה עד לכתפיו, ונודע כמי שיצא בחברת יפהפיות מוכרות, ביניהן מלכת היופי לשעבר אתי אורגד. לוי התגורר בעת המעצר בדירתו של העצור השני, שאיל נמרי, שעימו הוא קשור בקשרי מישפחה רחוקים.

נמרי עצמו הוא אחד מכישרונות הגל החדש של הציירים בארץ. אביו, שנפטר לפני כעשר שנים, היה אחת הדמויות המפורסמות ביותר של דור תש"ח. דוידקה נמרי המנה, חבר אשדות-יעקוב, שימש תקופה מסוימת כמפקד הפלמ"ח, אחרי כך מונה כאחראי על ההעפלה. עם קום

שאו נמרי, אחיו של הזמר יוני נמרי, שהוא אחד הציירים הצעירים העולים בארץ, נתפס על-ידי דדון בהיותו יחד עם ידיד ושתי נשותיו ברירתו שברחבו פרוג בתל-אביב, והובל בגסטו לחנות-המיפוט. שופט מחוזי ושוטרים שלום הורו לשחרר את נמרי וחבריו, משום שדדון עצמו לא טרח להופיע בבית-המיפוט.

הסוחר והמעשנת?

מי שהואשם בארץ ובלונדון בסחר-סמים, אחיו של הזמר שוקי מהצמד שוקי ואביבה, איציק לוי, היה בין עצורי הפשיטה האחרונה של דדון. יחד עימו, בתמונה, החיילת היפהפיה בתיה חן, חברתו של שאיל נמרי, שנעצרה אף היא באותה פשיטה על-ידי דדון.

המדינה היה נמרי אחד ממנהלי חברת השיט צי"ט, ואחרי-כך מונה כמנכ"ל מישרד-התחבורה. שתי הצעירות שנתפסו בדירה, אף הן היו חומר טוב שבו יכול דדון להתפאר באוזני עיתונאי בית-המיפוט והכתבים לענייני-מיפוט. רותי עטייה, הקוראת לעצמה רותי דור, היא רעייתו של אחד העסקנים הבכירים של קבוצת-הכדורגל הפועל תל-אביב. למרות שהיא אם לשני ילדים, רותי היא עדיין אחת הדוגמניות המבוקשות ביותר בארץ. בטעות פורסם בעיתונים כי היא אשת עור-דין, וכי בעלה הנדהם הודיע כי הוא לא רוצה לראות אותה יותר. אך לבעלה של רותי יש סיבות טובות נוספות שלא לרצות לראות אותה יותר: בשבועות האחרונים היא ירדתו של איציק לוי.

הצעירה השנייה מוכרת במקומות הבילוי של תל-אביב כהחילת היפה של שאיל נמרי. בתיה חן, המשרתת במטכ"ל תל-אביב, היא חברתו הצמודה של נמרי מזה שנה. צידי הדוגמניות ממתינים בקוצר-רוח לרגע שבו היא תסיים את שירותה הצבאי, כדי לגייסה אליהם לדוגמנית.

הפקד

נסע להביא

באמן עז סרטייהטלוויזיה שהוא מעריץ, ערך דדון את המעצרים על טהרת הקשיחות. שתי הצעירות ספגו מפיו עלבונות בנוסח: «חתיכת זונה מלוכלכת! חשישניקית מזוהמת!» אשר לגברים, הוא לא בחל גם בדהיפות עזות, כבדרך אגב. בדרך מהבית שברחוב פרוג אל תחנת המיפוט, הפגין בפניהם דדון את הידע הרב שלו בתורת הנהיגה אלה קוג'אק. הארבעה ניטלטלו בתוך המכונית מצד אל צד, וכשהבחין דדון בטלטלתם, הוא פרץ בצעקות: «זונות שכמוכם! אתם מתמזמים במכונית שלי?»

לעומת התנהגותו מעוררת הגיחוך וזעם של דדון, ראויה לציון התנהגותו של מפקדו, פקד איזידור סלוק. את העצורה עדה קרייטר, אשר הרשימה אותו ביופיה, הוא לקח במכוניתו מהמעצר לביתה, כדי שתוכל להתקלח ולהחליף בגדים — צעד הומני ומאד בלתי-שיגרתי במיפוט, הנעשה בדרך-כלל — כשהוא נעשה — בליווי של שוטרת ממין נקבה.

אולם כאשר הביאו את ארבעת החשודים לים בקוף השבוע בפני בית-המיפוט, נכונה לדדון אכזבה מרה. השופט אבן-ארי הבחין כי דדון עצמו, שצריך היה להיחקר בעת בקשת הארכת-המעצר, איננו נוכח באולם. השופט רגז על זילולו של דדון בבית-המיפוט, והחליט לשחרר את ארבעת העצורים בערבות סימלית עצמית. מפקד מיפוט שגכה במקום התחנן בפני השופט שידחה את השיחרור ב-24 שעות, כדי שהמיפוט תוכל לערער על כך לפני בית-המיפוט-המחוזי. השופט נעתר לבקש, והמחרת ניטל על כל הצדדים להתניב בפני השופט המחוזי דב לוי.

לעירעול תהליך המיפוט לא הופיע רס"ר דדון, שהיה צריך להביא איתו את העצירים. השופט דב לוי התרומם, והורה לשחרר את הארבעה — שהיו באותה שעה עדיין בבית-המעצר — לאלתר.

נגד שופט מחוזי לא יכול אפילו דדון לפעול. הוא נאלץ לשחרר את הארבעה, לא לפני שהשיב בהם עלבונות אשר לולא היה שוטרי, הם היו יכולים לזכות בתביעת דיבה נגדו. למרות הוראתו החד-משמעית של השופט לשחרר את העצירים מיד, שיחרר דדון שלושה מהם רק בשעות הצהריים, ואת לוי רק בשעה 6.00 בערב. אולם דדון אינו מתרגש מנופחות של שופטים. יתירה מזו, הוא יודע שגם מפקדיו אינם מתרגשים מכך, וכי עדיין לא קם בישראל שופט שדריס לדווח לו על ענישה שוטרים שמעלו בתפקידם. דדון ימשיך להשתולל באי-מפריע עד שישיג את מטרותיו הקצונה.